

Розповідав мені дід легенду, яку дізнався від свого діда: “Був собі я добрим хазяїном, здоровим, сильним, молодим. Пішов взимку вночі до скирти ставити петлі на лисів. Аж дивлюся, вовк з села біжить, та такий здоровенний, що я такого ще не бачив, хоч був бувалим мисливцем. Рушниця при мені, жакани на кабана. Я за вовком — він відбіжить і дивно дивиться мені в очі. Я ще за ним, а він наче в цуцика зі мною грається. Я по ньому: “Ба-бах!”. А він не тікає і не падає.

Підпустив мене ближче і каже людським голосом: “Чоловіче добрий! Вовк у таку пору ніколи сам не бігає. Не вовк я, а вовкулака, судьба мене таким зробила. Злая любов. А я тобі земляк. Ніколи більше в мене не стріляй!”. Та як завіє. В мене з переляку шапка піднялася разом з волоссям на голові. Я мерщій тікати з переляку. Так біг, що галоші з валянками порозгублював. Трусився до ранку, а вранці дивлюсь в дзеркало — сивий, як молоко...”.

Записано від Явдокії Михайлівни Роздолянської